

**En Nye
SømandsViise,
I Anledning af,
De Nordenfiældske Søefolks
Udcommandering fra Kiøbstæderne
Tronhiem, Christiansund og Molde
saavelsom fra Sølægdene i Norge,
til Hans Kongel. Majests. Or-
logsFlode i Aaret
1771.**

**Til Trøst og Opmuntring forfattet
af den,
Som er hver ærekiær Søfarendes
Ven.**

**Og synges med den Melodie:
See, hvor det paa Dagen lider, etc.
Eller:
Stille alle Verdens Kanter, etc.**

Tronhiem, trykt Aar 1771.

1.

Norske Søemend! som nu høre:
I skal gaae i Orlog ud;
Det kan eders Hierter røre
Et saa hastigt Reise-Bud;
Men den Trøst jers Hierte fryder:
Kongens Vel er jers Attraa,
Nar saa kiær en Konge byder,
Da vil I og gierne gaae.

2.

Thi skjønt I fra Ægtemage,
Børn og Venner skilles maae,
Og en bitter Afskeed tage,
Vil jeg dog om eder spaae:
I vil Kongen, Landet gavne,
Og med Lyst mod Fienden gaae;
Thi skal I ey heller favne
At jo GUD jer bi vil staae.

3.

Kiække Nordmænd! I som haver
Ifra første Arrilds-Tiid
Udviist eders Helte-Gaver,
Som Søe-Løver! ædel Jid!
Viis nu, at Forfædres Dyder
Eder ogsaa følge kand,
Og at Kongen ey fortyder,
Han jer tog fra Norges Land.

4.

Viiser, at I ey vanslægte
Fra Forfædres Færdighed,
Men at I med Mod vil fægte,
Ja til Striden er bered:
Imod Tørker og Barbarer,
Imod Tunis og Algier,
Og ey nogen Møye sparer,
Da GUD jer og Lykke giir.

5.

Slaae de falske Røver-Hunde
Med Forskrækkelse og Nød;
Saa skla alle Christnes Munde
Sige: HErrens Hielp er sød.

Kongen leve! Sejer vinde!
Saa er tvende Rigers Raab.
Kiække Søemænd! I kan finde
Glæde i saa stort et Haab.

6.

Hæld og Lykke paa Jers Reyse,
Himlen krone eders Daad!
Gid at eders Vimpel kneyse
Og bebude Seyers Raab!
Gid I Tørkerne maae kue,
Og forknække deres Magt,
Som de Christnes Blod vil sue,
Og dem giøre al Foragt!

7.

Reys, I danske Orlogs-Skibe!
Hen til eders Fienders Land!
I kan paa de Norske lide,
De staae alle som een Mand,
De vil før for Fienden blegne,
Førende de sig give tabt,
Og at de for dem skal segne,
Har dog Himlen dem ey skabt.

8.

Nei! vor Konge skal vist vinde
Seyer over Tørkens Vold:
Og Forsynets Omhu finde
Imod Ondskabs Avinds-Trold!
Han er Landets hulde Fader,
Hver til Ham kan søge hen;
Han Uret og Falsked hader,
Og er Dydens sande Ven.

9.

Tugter Han paa nogle Store,
Og udklæmmer Parøker (*)?
Hvo kan ikke derhos spore:
Han sit Folkes Ven dog er?
Han vil alles Gavn og Nytte,
Fattige skal lide vel;
Ja! enhver vill understytte:
At de ey skal skee Uskiæl.

10.

Glæder eder, I som ere
I saa Stor en Konges Telt;
HErren selv med Ham vil være,
Giøre Ham til Seyers Helt.
Bomber, Kugler og Granader
Skal Hans fiender knuse smaa,
Thi Hans Hierte slige hader,
Som vil Freden bryde saa:

11.

See! Algier den Røver-Kule
Tørster efter Christnes Blod;
Tunis kan sin Agt ey skiule,
Men har samme Morder-Moed,
Begge med den Danske Krone
Uden Aarsag bryder Fred,
Ja, tør og af Hofmod tone:
At de den at tugte veed.

12.

Et Ord da for eder rester,
I som nu i Striid skal gaae:

End om I kan spille Mester,
Eders Fiender træde paa?
Hvor vil da Jers Navn ey blive
Efterslægten til stor Priis?
Med Exempel den oplive
Til at følge eders Viis?

13.

Tappre Danske! kiække Norske!
Udøv Helte-Gierninger,
Værer muntre og ey dorske
Udi Jers Forretninger!
Slaae paa Fienden, naar det giælder,
Med et uforfærdet Mod,
Om til Undergang de hælder,
Da viis Jer, som Christne, god!

14.

Og om Fiendens Skud Jer møde,
Som man ogsaa vente maae,
De skal jer dog ey forøde,
Men I skal for dem bestaae.
Gak kun frem med Fyr og Flamme,
I Jers Konges Tieneste,
Thi Ulykken skal dem ramme,
Som til Krig Ham nødede.

15.

Nordmænd! skal I da fra MAge
Og fra kiære Børneflokk
En veemodig Afskeed tage,
Som vil Jer beængste nok?
Dog! lad det Jer ey bedrøve,
At I skal fra dem bortgaae,

Nu da Kongen jer behøver,
I jo villig være maae?

16.

Under Kongens Naades Skygge
Leve vi i Fred og Roe,
Ere rolige og trygge
Udi vores ringe Boe,
Naar Uroen Ham kan trække,
Den og læt os trække vil;
Hvo vil ikke da udslukke
En saa skadelig en Ild?

17.

Men et Ord og til de Unge,
Som er ey i bunden Stand;
I vil og den Viise siunge:
At I ogsaa føle kand:
I har jer udvalgt en Pige,
Som jers Sind og Hu staar til,
Hende vil I aldrig svige,
Og ey fra den reyse vil.

18.

Men betænk: naar Kongen byder
I jo villig reyse maae,
Og at det jer ey fortryder
I i Kongen Ærind gaae
Fra Forældre, Slægt og Venner
Hen til Kongens Kiøbenhavn;
Ja! hvorhen jer Kongen sender,
Udret da Hans Lyst og Gavn!

19.

Skal I da for Fienden falde:
HErren er Jers Trøst i Nød,
Skal I føle Modgangs Galde,
I og finder Hielpen sød;
GUD skal eder vederqvæge,
Giøre eder seyerrig,
Lad det eder da bevæge,
At gaae uforsagt i Krig.

20.

Men viig bort unyttig Taarer,
Og al anden Sinds Uroe!
Det kun eders Hierte saarer,
Sorg bør ey hos eder boe.
Maaskee I faaer Seyer skue,
See jers Fienders Undergang:
Tunis, Algier sadt i Lue,
Og I synge Fryde-Sang.

21.

Reis da hen, kom snart tilbage,
Udi JEsu Christi Navn!
(I al)
HErren eder selv ledsage,
Reisen vorde jer til Gavn!
Kongens Ære, Landets Bæste,
Blive eders Giernings Agt!
Haab til GUD i alting fæste,
Som alt syrer med sin Magt.

22.

u hør man Trompeten klinge,
Reise-Flagg ophidset er;
Hurraa raabes! Hatter svinge,

Gid I snart maa komme der,
Hvor at Kongens Naade byder,
Eder til en Samlings-Plads,
Hvor I og den Ære nyder
Ham at see i Konge-Stads.

23.

Da Han jer, som Landsens Fader
Kiærligen anskue vil;
At I reise did, hva skader?
Slaae I kun jers Liid dertil:
At I ey skal noget savne
Af en trofast Konges Fliid;
Han sit Folk og Land vil gavne,
Udi al sin Lives tiid.

24.

Dette var den Afskeeds-Psalme,
Jeg som Nordmand qvæde vil;
Kom igien med Seyers Palme,
Lægger og mit Ønske til!
Lad os faae om Jer at høre:
At I fægter med Forstand!
Jer i alting vel opføre,
Og staaer alle som een Mand!

(*) See et Vers som udkom i Januarii 1771.